

θόταν στο κατώφλι της πόρτας του μύλου, περιμένοντας τον δημοφο ξένο,

— Δέν μπορώ νά καταλάβω, είπε μιά μέρα ο Γασπάρ στην κυρία ντέ Νίβ, δέν μπορώ νά καταλάβω τί έχει ή "Αννα καί γιατί άλλαξε έτσι.

— "Άλλαξε άπ' τόν καιρό πού ήρθε ο άγνωστος Ιπότης, γιά τόν όποιο σου μίλησα, άπάντησε άνασταναζώντας ή κυρία ντέ Νίβ.

— Ναι, είπε ο Γασπάρ, έτσι μού φαίνεται κι' έμένα, Καταραμένη ή ώρα πού πάτησε έδω αυτός ο άνθρωπος!

— Καταραμένη! ψιθύρισε κι' ή κ. ντέ Νίβ.

Μιά μέρα, ο Γασπάρ είπε στην "Αννα:

— Θέλεις, αγάπη μου, νά παντρευτούμε τήν άνοιξη;

"Η "Αννα χλόμιασε.

— "Άς περιμένουμε λίγο ακόμα, ψιθύρισε λυπημένα.

— Μά τί νά περιμένουμε, ρώτησε ο Γασπάρ. Τι περιμένεις, αγάπη μου; Τόν ξένο πού ήρθε ένα βράδυ έδω;

— Συχώρεσέ με, Γασπάρ, είπε ή "Αννα, Είμαι τόσο καλός μαζύ μας!

Είχα συνηθίσει στην ιδέα πώς θα γινόμουν μιά μέρα γυναίκα σου. Μά δέν ήξερα τί θα πη άγάπη...

— Τόν αγαπάς λοιπόν τόν ξένο εκείνο;

— Δέν ξέρω... Μά δέν μπορώ νά τόν ξεχάσω. Σέ παρακαλώ λοιπόν, περιμένα λίγο ακόμα. Περιμένα ώσπου νά τόν ξεχάσω...

"Η "Αννα είπε αυτά τά λόγια μέ τόσο γλυκειά φωνή καί μέ τόσο θλιμμένο ύφος, ώστε ο Γασπάρ τή λυπήθηκε καί σκύβοντας τό κεφάλι του, άπάντησε:

— Θα περιμένο.

Μά ή "Αννα δέν περιμένα νά ξεχάση. Περιμένα νά ξανάρθη «'Εκείνος».

Κι' ήρθε πάλι ένα βράδυ, ήρθε έντελώς ανέλπιστα, ο 'Ερριζος τής Ναβάρρας.

Είχε βρεθεί ξανά στα ίδια εκείνα δάση καί θυμήθηκε τό μύλο καί τή μικρούλα μέ τά ωραία μάτια.

Καί θέλησε νά τήν ξαναβιδή, τώρα πού θα ήταν πιό μεγάλη καί πιό ώμορφη.

"Η "Αννα τόν περιμένα, όπως κάθε βράδυ, στην πόρτα.

Μά αυτή τή φορά, ο 'Ερριζος δέν ήταν μόνος καί ντυμένος άπλά.

Φορούσε ένα κοστούμι βελούδινο, χρυσοκεντημένο κι' ήταν καθισμένος επάνω σ' ένα λαμπροστολιμένο όλογο.

Τόν περιτριγύριζαν αδελκοί καί άξιωματικοί μέ έπίσημες στολές.

'Επίτηδες ο 'Ερριζος, διάταξε τούς άκολουθούς του νά πάνε μαζύ του ως τό μύλο, γιά νά ιδή μέ τί έκφραση άπορίας θα τόν ντύτ'αζαν ή κυρία καί ή δεσποινίς ντέ Νίβ.

"Η "Αννα μόλις τόν αντίκρισε, σηκώθηκε κατάπληκτη άπ' τό κατώφλι πού ήταν καθισμένη.

— Ο διάδοχος! Άκούσε νά ψιθυρίζουν γύρω της.

Καί τότε κατάλαβε.

Ο άγνωστος Ιπότης πού φιλοξένησαν ένα βράδυ καί πού τόν άγάτησε τόσο τρελλά καί τόν περιμένα νά ξαναγυρίσει μέ τόση λαχάρα, ήταν ο 'Ερριζος τής Ναβάρρας, ο μέλλον βασιλεύς τής Γαλλίας, παντρεμένος ήδη καί γνωστός ως άπιστος σύζυγος.

Κι' ένώ εκείνος τής χαμογελούσε γλυκά καί μέ κάποια λεπτή ειρωνεία, εκείνη έβαλε τό χέρι της στην καρδιά της, έκλεισε τά ωραία της μάτια καί χωρίς νά προφτάση νά πη τίποτε, έπεσε νεκρή στο κατώφλι του μύλου!...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

'Ο δ ι κ η γ ο ρ ο ς. — Λοιπόν, κυρία, θέλετε νά χωρίσετε άπ' τόν άντρα σας, ένεκα άσυμφωνίας χαρακτήρων. Ληλαδή τί είδους άσυμφωνία έχετε;

— Νά, έγώ θέλω νά χωρίσω κι' εκείνος δέν θέλει!...

— Λοιπόν; λειτουργεί καλά τό βαρόμετρο πού τοποθέτησες στο δωμάτιό σου;

— Θαυμάσια! Τό πρωί έδειχνε θύελλα καί... κατέφθασε σέ λίγο ή σπιτονοικοκυρά μου!...

— * * * * *

— * * * * *

— * * * * *

— * * * * *

— * * * * *

— * * * * *

— * * * * *

— * * * * *

— * * * * *

— * * * * *

— * * * * *

— * * * * *

— * * * * *

— * * * * *

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΩΝ ΦΑΡΑΩ

«— Καταραμένοι νά είνε οί ιερόσυλοι πού θ' άγγίξουν τούς τάφους καί τούς θησαυρούς μας!».

"Η βαρεία αυτή κατάρα τών Φαραώ τής Αιγύπτου έχει στοιχίσει πραγματικώς τή ζωή σ' άρχαίους Εύρωπαίους πού θέλησαν νά παραδιάσουν τά μυστικά τών άρχαίων Αιγυπτιακών τάφων. "Ένας άπ' αυτούς ήταν κι' ο "Αγγλος Ντύφιλ, πού προσπάθησε ν' ανακαλύψη τό άρχαιο χρυσορυχείο τής έρημου "Αττάλα.

Τό 1917, ο Ντύφιλ βρισκότανε στην Αίγυπτο, ως λοχαγός αεροπόρος. "Εκεί έπεσε στα χέρια του ένας παλιός σκονισμένος λάπυρος, πού περιείχε τήν περιγραφή τής τοποθεσίας του χρυσορυχείου.

"Όταν τελείωσε λοιπόν ο πόλεμος, ο Ντύφιλ πήρε γιά σύντροφό του έναν "Αγγλο μεταλλειολόγο, όνομαζόμενο "Ες. κι' άφου ζήτησαν τή σχετική άδεια τής Αιγυπτιακής Κυβερνήσεως, ξεκίνησαν κατόπιν γιά νά βρούν τό μεταλλείο. "Απ' τή στιγμή εκείνη άρχισε ή τραγική τους περιπέτεια.

"Η έλλειψη τών οικονομικών μέσων τούς άνάγκασε νά μνη πάρον μαζύ τους παρά 12 μόνο μαύρους. "Όταν τό μικρό καραβάνι έφτασε στην έρημο Κοοσιέρ, ο "Ες έπεσε ξαφνικά άρρωστος άπό μιά άσθένεια παράξενη. Δέν μπορούσε νά βάλη τίποτε στο στόμα του, κι' έτσι, πολύ γρήγορα κατόνησε σαστός σκελετός.

"Ωστόσο, ή ξρσινες γιά τήν άνεύρεση του χρυσορυχείου προχωρούσαν. "Η ύπαρξή του ήταν πιά βεβαία. "Ένα πρωί όμως ο "Ες βρέθηκε νεκρός, σκοτωμένος άπ' τή μυστηριώδη άρρώστεια, πού τόσο τόν βασάνιζε. Ο Ντύφιλ έσκαψε μέ τά ίδια του τά χέρια τόν τάφο του συντρόφου του, αλλά πριν τελειώσει καλά—καλά τήν εργασία αυτή, έπεσε σάν κεραυνοβολημένος επάνω στο νεοσκαμμένο τάφο, νεκρός κι' αυτός άπό άγνωστη καί μυστηριώδη άφορηή.

Τό ίδιο θανατικό έπεσε κι' εναντίον εκείνων πού ανακάλυξαν τόν τάφο του Φαραώ Τουτ-άνκ-Άμον. Θα θυμούνται βέβαια οί αναγνώστες μας πόσο θόρυβο είχε προκαλέσει πρό δλίγων ετών ή ανακάλυψη του τάφου του Αιγυπτίου αυτού βασιλέως. Ποιός φανταζόταν όμως ποτέ, ότι είκοσι άνθρωποι θα πλήρωναν μέ τή ζωή τους τήν αρχαιολογική αυτή ανακάλυψη;

Πρώτος ο λόγος Κάρναρθον, ο άρχηγός τής έπιστημονικής αποστολής, πού βρήκε τόν τάφο του Τουτ-άνκ-Άμον, πέθανε άπό θάνατο άνεξήγητο. "Ο συνεργάτης του διάσημος αρχαιολόγος Μπέτελ,

ο όποιος διηθήνε τις άνασκαφές, βρέθηκε επίσης μιά μέρα νεκρός μέσα στην κρεβατοκάμαρά του. "Η ίδια τύχη περιμένα καί τόν έπιστήμονα Ντούγκλας Ρένιτ, πού τόλμησε νά βεηλώση τή μούμια του Φαραώ, έξεταζόντάς τήν μέ τις άκτινές Ραϊντγκεν.

"Ο καθηγής Λαφλέρ, του Πανεπιστημίου του Τορόντο, πέθανε ώσαύτως τή στιγμή πού έβγαине άπ' τόν τάφο του Τουτ-άνκ-Άμον, τόν όποιο είχε έπισκεφθεί γιά πρώτη φορά. "Ο "Αγγλος αρχαιολόγος Βίττεν, τέλος, αυτοκτόνησε, άφάνιστες τήν έξής σημείωσι: «Δέν μπορώ νά ζήσω περισσότερο! Μέν κνηγάει ή κατάρα του Τουτ-άνκ-Άμον!...».

"Επειτα πέθαναν μυστηριωδώς οί Γάλλοι έπιστήμονες Μπενεντίς καί Καζανόβα, οί όποιοι είχαν λάβει μέρος στην άποστολή του Κάρναρθον, καθώς κι' ο άδελφός του λόρδου, συνταγματάρχης Χέρμιερ, πού είχε παρενθεθεί στο άνοιγμα του τάφου του Φαραώ.

"Ο "Αμερικανός Γκουλντ, ο βασιλεύς τών σιδηροδρομών, ο όποιος έπισκέφθη τόν τάφο, μαζύ μέ τόν λόρδο Κάρναρθον, πέθανε κι' αυτός ξαφνικά άπό κεραυνοβόλο πνευμονία.

"Επίσης μυστηριώδης ήταν ο θάνατος του Φαχνί Μπέη, ένός Αιγυπτίου πριγκίπου, ο όποιος βρέθηκε σκοτωμένος στην είσοδο του τάφου του Φαραώ, όταν πήγε νά τόν έπισκεφθή. "Ο γαμιατεύς του "Αλλάν μπέης, κατόρθωσε νά γυρίση μιστρόελλος στο ξενωχείο όπου έμενε. Κι' αυτός όμως βρέθηκε τήν άλλη μέρα νεκρός.

"Ο δόκτωρ Κάρθερ, μέλος τής αποστολής Κάρναρθον, βρήκε επίσης θάνατο τραγικό σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα.

"Εξή Γάλλοι δημοσιογράφοι, τέλος, πού έπισκεφθήκαν τόν τάφο του Φαραώ, πέθαναν καί αυτοί μυστηριωδώς.

Τελευταίος τής τραγικής αυτής σειράς ήταν ο γηραιός λόρδος Ουόστμπερρυ, ο όποιος κρατούσε στο σπίτι του μερικά άντικείμενα πού προερχόντουσαν άπ' τόν τάφο του Τουτ-άνκ-Άμον. "Ένα βράδυ λοιπόν, χωρίς καμιά αιλία, αυτοκτόνησε!

Μέσα στο γραφείο του βρέθηκε ένα άρχαιο Αιγυπτιακό άντικείμενο, επάνω στο όποιο ήταν χαραγμένη ή έξής επιγραφή:

«'Από θάνατο βίαιο θα πεθάνη όποιος άγγίξει τόν τάφο του Φαραώ!...»

